

Wtorek, 27 września 2011 r.

99. zwraca się do Komisji, państw członkowskich oraz władz lokalnych, aby wspierały inicjatywy typu „bezpieczna droga do szkoły” z myślą o zwiększeniu bezpieczeństwa dzieci; zwraca uwagę, że oprócz wprowadzenia ograniczeń prędkości i utworzenia szkolnej policji drogowej należy także zapewnić odpowiedni stan pojazdów wykorzystywanych jako autobusy szkolne oraz odpowiednie kwalifikacje zawodowe ich kierowców;

100. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania jazdy na rowerze i chodzenia pieszo jako odrębnych rodzajów transportu i nieodłącznej części wszystkich systemów transportu;

101. wzywa państwa członkowskie, aby:

- wprowadziły obowiązek posiadania kamizelek odblaskowych dla wszystkich pasażerów pojazdu, oraz
- zachęcały rowerzystów do jazdy w kasku – zwłaszcza w nocy i poza terenem zabudowanym – oraz w kamizelce odblaskowej lub w porównywalnym ubiorze w celu poprawy swojej widoczności;

102. wzywa Komisję do przedłożenia wniosku w sprawie minimalnych obowiązkowych wymagań dla producentów rowerów w odniesieniu do oświetlenia rowerów i ich elementów odblaskowych;

103. zaleca przewożenie w pojazdach dzieci do lat trzech w fotelikach skierowanych tyłem do kierunku jazdy;

*

* *

104. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Infrastruktura tam w krajach rozwijających się

P7_TA(2011)0409

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie finansowania rozbudowy infrastruktury tam w krajach rozwijających się (2010/2270(INI))

(2013/C 56 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie strategii energetycznej Banku Światowego wobec krajów rozwijających się ⁽¹⁾,
- uwzględniając raport Banku Światowego w sprawie rozwoju z 2010 r.: rozwój i zmiany klimatu,
- uwzględniając sprawozdanie z 2011 r. Programu na rzecz ochrony środowiska ONZ oraz Światowej Organizacji Meteorologicznej (WMO) pt.: „Zintegrowana ocena czarnego węgla i ozonu troposferycznego: podsumowanie dla decydentów”,
- uwzględniając trzeci raport ONZ o gospodarce wodnej na świecie z 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z 2008 r. Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) oraz Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) w sprawie sytuacji w zakresie dostępu do energii w krajach rozwijających się,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0067.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając raport UNEP dotyczący projektu na rzecz zapór i rozwoju z 2007 r. pt.: „Zapory a rozwój: Odpowiednie praktyki na rzecz lepszego podejmowania decyzji. Kompendium odpowiednich praktyk na rzecz lepszego podejmowania decyzji w sprawie zapór i ich alternatyw”,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe Światowej Komisji ds. Zapór Wodnych pt.: „Zapory a rozwój: Nowe zasady podejmowania decyzji” z dnia 16 listopada 2000 r.,
- uwzględniając sprawozdanie UNEP z dnia 8 listopada 2010 r. pt.: „Lodowce wysokogórskie a zmiana klimatu”,
- uwzględniając raport UNEP z 2008 r. pt. „Zagrożone zasoby wody słodkiej. Azja Południowa. Ocena stopnia zagrożenia zasobów wody słodkiej ze względu na zmiany w środowisku naturalnym”,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A7-0213/2011),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z aktualnymi szacunkami na świecie znajduje się ponad 50 tys. dużych zapór wodnych, 100 tys. mniejszych oraz milion małych zapór,
- B. mając na uwadze, że międzynarodowe normy określają, iż wysokość dużej zapory przekracza 15 metrów, a mała zwykle jest niższa niż 15 metrów,
- C. mając na uwadze, że w latach 1999-2001 w Azji zbudowano 589 dużych zapór a od 2006 r. planowanych jest lub trwa budowa 270 sześćdziesięcio- lub ponad sześćdziesięciometrowych zapór,
- D. mając na uwadze, że zezwolenie na budowę największej zapory wodnej w świecie – Belo Monte w Brazylii – zostało udzielone pomimo poważnych zastrzeżeń środowiskowych, ponieważ zapora zaleje powierzchnię 500 km², tym samym powodując poważne szkody dla bezcennego ekosystemu Amazonki i bioróżnorodności, zmuszając do wysiedlenia 50 tys. osób, głównie ludności tubylczej;
- E. mając na uwadze, że Europejski Bank Inwestycyjny zaangażował się w szereg projektów budowy dużych zapór wodnych, w tym w Azji (w krajach takich jak Laos i Pakistan);
- F. mając na uwadze, że woda ma żywotne znaczenie dla rolnictwa, że jedynie 5 % ziem uprawnych w Afryce jest nawadnianych, że wykorzystywane jest mniej niż 10 % potencjału energii wodnej, a zaledwie 58 % Afrykanów ma dostęp do bezpiecznej wody pitnej,
- G. mając na uwadze, że niewłaściwe zarządzanie zasobami wodnymi w Afryce doprowadziło do nadmiernej erozji gleby, podniesienia kosztów uzdatniania wody, szybkiego zamulania się rezerwuarów, spadku działalności gospodarczej i przerw w dostawach wody,
- H. mając na uwadze, że potężne projekty elektrowni wodnych odpowiedzialne są za 25 % proponowanych jednostek redukcji emisji w ramach mechanizmu czystego rozwoju (CDM),

Wtorek, 27 września 2011 r.

- I. mając na uwadze, że rozwój zdecentralizowanej infrastruktury wodnej stanowi podstawowy warunek zapewnienia bezpieczeństwa dostaw wody w Afryce oraz osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; mając na uwadze, że aby zapewnić niezawodne dostawy wody w okresach suszy oraz zatrzymać nadmiar wody w okresach powodzi konieczna jest poprawa metod magazynowania; mając na uwadze, że średnia pojemność zbiorników w przeliczeniu na jednego Afrykanina wynosi około 200 metrów sześciennych rocznie, czyli o wiele mniej niż w krajach rozwijających się innych regionów,
- J. mając na uwadze, że od 2007 do 2008 r. wsparcie dla infrastruktury związanej z handlem znacznie się zwiększyło (do 75 %) i chociaż zobowiązania w tej dziedzinie ulegały znacznym zmianom, kwota przeznaczona na ten cel w 2008 r. osiągnęła łącznie rekordową wysokość blisko 5 mld EUR,
- K. mając na uwadze, że Bank Światowy jest największym zewnętrznym podmiotem finansującym w sektorze wodnym, z portfelem wynoszącym 20 mld USD na rzecz projektów związanych z gospodarką wodną realizowanych w ponad 100 krajach,
- L. mając na uwadze, że zapory wodne gruntownie odmieniają rzeki, a wykorzystanie surowców naturalnych ma znaczący wpływ na społeczności ludzkie, ekosystemy obszarów nadrzecznych i mokradł oraz na różnorodność biologiczną;
- M. mając na uwadze, że w sprawozdaniu z dnia 16 listopada 2000 r. Światowa Komisja ds. Zapór Wodnych stwierdza, że podczas gdy potężne zapory wodne nie zdołały wyprodukować aż tyle elektryczności, dostarczyć aż tyle wody ani zapobiec aż tak wielkim szkodom spowodowanym powodzią, jak przewidywano, wywierają one potężny wpływ na społeczeństwo i środowisko, zaś wysiłki włożone w zminimalizowanie tych skutków w dużej mierze się nie powiodły;
- N. mając na uwadze, że rezerwuary zapór wodnych są źródłem emisji gazów cieplarnianych, w tym metanu, ze względu na butwienie roślinności,
- O. mając na uwadze, że według szacunków ONZ do 2050 r. dwóm miliardom ludzi będą groziły poważne w skutkach powodzie,
- P. mając na uwadze, że Światowa Komisja ds. Zapór Wodnych szacuje, iż około 40-80 mln ludzi na całym świecie zostało wysiedlonych z powodu budowy zapór,
- Q. mając na uwadze stwierdzenie Światowej Komisji ds. Zapór Wodnych, iż potężne zapory doprowadziły w wielu przypadkach do znaczących i nieodwracalnych strat gatunków i ekosystemów; mając na uwadze, że rozumienie funkcjonowania, ochrona i przywracanie ekosystemów na poziomie basenów rzecznych mają podstawowe znaczenie dla propagowania sprawiedliwego rozwoju ludzkiego oraz dobrostanu wszystkich gatunków,
1. uważa, że w ciągu ostatniego wieku żadne inne zagrożenia naturalne na świecie nie okazały się bardziej destruktywne dla własności, ani nie kosztowały więcej istnień ludzkich niż powodzie, pomimo miliardów dolarów wydanych na zarządzanie powodziowe;
 2. podkreśla, że woda jest dobrem rzadkim, co rodzi wątpliwości dotyczące jego sprawiedliwego rozdziału; podkreśla zatem, że nowe podejście do gospodarowania zasobami słodkiej wody w sytuacji zmiany klimatu jest niewątpliwie kluczowym wyzwaniem, z jakim boryka się świat;
 3. zwraca uwagę na udokumentowany wzrost częstotliwości poważnych powodzi w drugiej połowie XX wieku oraz podkreśla że w nadchodzących dziesięcioleciach powodzie nadal będą poważnym problemem,

Wtorek, 27 września 2011 r.

4. zauważa, że najsłabiej rozwinięte kraje są najbardziej narażone na negatywne skutki powodzi; przychyliła się do zaleceń ULEP, aby radzić sobie z powodziami za pomocą lepszego zagospodarowania przestrzennego połączonego z udoskonalonymi metodami magazynowania wody, które opierają się na tradycyjnej, a także uaktualnionej wiedzy; opowiada się za rekultywacją i odtwarzaniem istotnych ekosystemów – od lasów po mokradła – które mogą poprawić zaopatrzenie w wodę i funkcjonować jako bufor przeciwko skrajnym zjawiskom klimatycznym, jak powódzie;

5. podkreśla, że globalne ocieplenie wpłynie na wzorce opadów atmosferycznych, wywrze wpływ na lodowce i lód, a tym samym stanie się rosnącym wyzwaniem dla bezpieczeństwa żywnościowego;

6. zauważa ponadto, że ze względu na przyspieszenie topnienia lodowców, przede wszystkim w Himalajach i w Andach, regiony górskie są coraz bardziej zagrożone powodziami i lawinami; zwraca uwagę jednak, że topnienie lodowców nie jest jedynym czynnikiem wpływającym na przepływ wody w Himalajach, ale determinują je moment wystąpienia monsunów oraz ich intensywność, inne opady, a w szczególności praktyki użytkowania gruntów, jak wylesianie, nadmierny wypas, systemy rolnicze i modele osiedlania się; podkreśla w szczególności, że wylesianie często zwiększa poziom i szybkość biegu wody do głównych kanałów, zaś powódzie wywołane powodziami glacialnymi (ang. glacier lake outburst floods - GLOF) często potęgowane są jeszcze nie zrównoważonymi praktykami użytkowania gruntów;

7. uznaje za kluczowe przyjęcie wielostronnej strategii zapobiegania powodziom w regionach, gdzie istnieje poważne zagrożenie ich występowaniem związane z niestabilnymi jeziorami polodowcowymi, nasilone z powodu skutków globalnego ocieplenia oddziałującego na wzorce opadów atmosferycznych i skutków osadów czarnego węgla, co ma udowodniony wpływ na przyspieszenie topnienia lodowców; wyraża ubolewanie z powodu całkowitego braku środków zapobiegania powodziom w wielu krajach najsłabiej rozwiniętych; ostrzega jednak przed tym, by nie polegać na dużych zaporach, chcąc zapobiegać szkodom powodziowym, zwłaszcza w kontekście zmiany klimatu, w związku z którą istnieje prawdopodobieństwo, że silne opady wzmożą intensywność i częstotliwość gwałtownych powodzi, co jeszcze pogłębia niepokój co do bezpieczeństwa zapór;

8. podkreśla, że budowy zapór należy oceniać pod kątem ich oddziaływania na bieg rzeki, prawa do dostępu do wody i do zasobów rzecznych oraz tego, czy zapora doprowadzi do spustoszenia istniejących osiedli, zakłóci kulturę i źródła utrzymania lokalnych społeczności czy też wyczerpie zasoby środowiskowe lub spowoduje ich degradację;

9. podkreśla, że Światowa Komisja ds. Zapór Wodnych w swym sprawozdaniu z dnia 16 listopada 2000 r. zatytułowanym „Zapory a rozwój: nowe zasady podejmowania decyzji” stwierdziła, że wciąż nie da się określić, jaka jest ekonomiczna rentowność projektów wielkich zapór, zaś koszty społeczne dużych zapór ciężko ująć w wartościach liczbowych;

10. zwraca uwagę, że topnienie lodowców powoduje szybkie powiększanie się naturalnie występujących jezior polodowcowych do stopnia, w którym występuje ryzyko powodzi glacialnej (GLOF); z zadowoleniem przyjmuje nadanie priorytetowego znaczenia zagadnieniu powodzi glacialnych (GLOF) przez południowo-azjatycki program Globalnego Instrumentu na rzecz Ograniczania Zakresu Klęsk Żywiolowych i Odbudowy wraz z międzynarodową strategią ONZ na rzecz ograniczania zakresu klęsk żywiołowych;

11. przypomina o tragicznej w skutkach katastrofie z 1941 r., kiedy miasto Huaraz w Peru zostało zniszczone w wyniku przerwania zapory lodowcowej, co spowodowało śmierć 4,5 tys. osób;

12. przypomina, że powódzie w krajach najsłabiej rozwiniętych zagrażają nie tylko życiu ludzi, lecz również rozwojowi tych obszarów; przypomina, że powódź glacialna, która miała miejsce w 1985 r. i zaczęła się od jeziora polodowcowego Khumbu Himal w Nepalu, zniszczyła prawie zakończony projekt Namche Small Hydel;

Wtorek, 27 września 2011 r.

13. podkreśla, że Międzynarodowe Centrum ds. Zintegrowanego Rozwoju Obszarów Górskich (ICIMOD) w samym tylko regionie Hindukuszu i w Himalajach zidentyfikowało ponad 8 tys. jezior polodowcowych, z czego 203, ze względu na ich położenie oraz niestabilność ich naturalnych zapór (moren) jest uznawanych za potencjalnie niebezpieczne;
14. podkreśla, że w Południowej Azji szacowane 1,3 mld osób polega na 10 odkrytych systemach stałego nawadniania z rzek, w których woda jest uzupełniana opadami deszczu i topniejącym śniegiem oraz wodą spływającą z lodowców w Himalajach; wzywa UE do priorytetowego potraktowania tego regionu, aby zapobiec przyszłym katastrofom humanitarnym spowodowanym zwiększoną częstotliwością zagrożeń w sektorze wodnym;
15. podkreśla ponadto, że obszary położone w dole rzeki w krajach najsłabiej rozwiniętych wykorzystują zasoby naturalne dorzeczy rzeki i są jednymi z najbogatszych obszarów rolniczych na świecie; przypomina, że szybki wzrost gospodarczy zarówno Chiny, jak i Indie zawdzięczają między innymi wspólnemu statusowi wiodących na świecie producentów ryżu, a większość produkcji pochodzi z dorzecza Gangesu, rzeki Jangcy i Żółtej Rzeki, z których wszystkie są zagrożone powodziąmi glacialnymi;
16. zauważa, że konieczne jest zrównoważone inwestowanie w środki zarządzania popytem, gospodarowanie gruntami, poprawę metod wychwytywania i magazynowania wody oraz w instytucje, aby zwiększyć zrównoważone i wydajne korzystanie z zasobów wodnych, złagodzić skutki powtarzających się powodzi i susz i osiągnąć podstawowy poziom zabezpieczenia dostaw wody, jako odskocznię dla rozwoju gospodarczego Afryki; domaga się nadania priorytetowego znaczenia inwestycjom, które skupiają się na wzroście, ograniczeniu ubóstwa obszarów wiejskich, wzmacnianiu odporności na skutki zmian klimatu i adaptacji do nich oraz propagowaniu współpracy na obszarze międzynarodowych basenów rzecznych;
17. odnotowuje, że dotąd nie wynaleziono metody na wzmacnianie naturalnych jezior polodowcowych, ale zwraca uwagę, że sprawozdanie Programu na rzecz ochrony środowiska ONZ na temat wysokich lodowców górskich i zmian klimatu (2010 r.) wspomina o innych metodach łagodzenia skutków powodzi glacialnych przy pomocy lewarów i budowy otwartych kanałów i tunelów celem obniżenia poziomu wody w jeziorach polodowcowych i poprzez kontrolowanie przepływu wody z lokalnych systemów rzecznych, by wykorzystywać zbiornik retencyjny jako źródło wody;
18. uważa, że jeżeli wysokoprodukcyjne obszary rolnicze nie będą chronione przez skutkami powodzi, wschodzące gospodarki mogą być narażone na gwałtowny zwrot w rozwoju oraz szybko rosnący problem bezpieczeństwa żywności; przypomina, że – mimo iż przewiduje się, że topnienie lodowców w Himalajach przede wszystkim podniesie poziom rzek w okresie 20-30 lat – w dłuższej perspektywie poziom ten znacznie spadnie; uznaje zatem za kluczowe opracowywanie strategii łagodzenia tych zmian i adaptacji do nich w celu zaradzenia problemowi susz w przyszłości;
19. uważa, że nieodzowne jest inwestowanie w rozwijanie potencjału, gdyż racjonalnie funkcjonujące instytucje gospodarki wodnej mogą zapewnić trwałe zyski z inwestycji w wydajne wykorzystanie zasobów wodnych i zoptymalizować rozdział i wykorzystywanie wody w różnych sektorach gospodarczych ponad administracyjnymi i politycznymi granicami;
20. zdecydowanie popiera zalecenia Światowej Komisji ds. Zapór Wodnych, zdaniem której, zanim podejmie się decyzję o budowie nowych projektów, powinno się nadać priorytetowe znaczenie optymalizacji funkcjonowania istniejącej infrastruktury; uważa, że powinno się dokonywać okresowych przeglądów istniejących zapór z udziałem ludności, aby ocenić problemy, w tym dotyczące bezpieczeństwa, oraz ewentualność zamykania zapór;
21. podkreśla, że bez szczegółowych bieżących informacji dotyczących obszarów zagrożonych jeśli chodzi o sektor wodny, wdrażanie systemów wczesnego ostrzegania, monitorowanie jezior polodowcowych i wprowadzanie w regionach górskich praktycznych rozwiązań w zakresie dostosowania się do zmian klimatu i łagodzenia ich skutków okaże się zadaniem nie do wykonania; wspiera inicjatywę zwaną Himalayan University Consortium, zainicjowaną przez lokalne uniwersytety celem nawiązania współpracy z innymi gałęziami nauki zajmującymi się tą kwestią;

Wtorek, 27 września 2011 r.

22. zauważa, że większość zapór wodnych zaprojektowana jest w oparciu o historyczne dane dotyczące cieku rzek, przy założeniu, że szlaki rzek pozostawały niezmienione w przeszłości; zwraca uwagę, że zmiany klimatu potężnie zachwiały podstawowymi parametrami dotyczącymi projektów zapór wodnych (jako że zmiany klimatu dotyczą nie tylko wartości średnich, ale i zjawisk skrajnych); zwraca również uwagę, że zmiany klimatu prawdopodobnie jeszcze pogłębią problemy związane z powstawaniem osadów, których nagromadzenie za tymi zaporami również pozbawia pól w dole rzeki substancji odżywczych, które mają kluczowe znaczenie dla żyzności gleby;

23. podkreśla, że główna infrastruktura mająca zasadnicze znaczenie dla promowania celów polityki UE zrównoważonego rozwoju i zwiększenia bezpieczeństwa żywności zgodnie z milenijnymi celami rozwoju, jest narażona na coraz większe ryzyko w związku ze skutkami powodzi i musi być chroniona; zaleca, by agencje finansowe (agencje pomocy dwustronnej, wielostronne banki rozwoju, agencje kredytów eksportowych, EBI) zapewniły, iż jakiegokolwiek uzgodnienie finansowania projektu budowy zapory poprzedzone było uzgodnionym procesem rozważania alternatywnych rozwiązań dotyczących nawadniania, magazynowania wody i hydroenergii oraz by przestrzegano przy tym wskazówek Światowej Komisji ds. Zapór Wodnych; ponadto podkreśla, że elektrownie wodne są również szczególnie narażone na gwałtowne powodzie i lawiny;

24. zwraca uwagę, że małe zbiorniki retencyjne mogą podnosić odporność na skutki zmian klimatu poprzez oferowanie opłacalnych rozwiązań w zakresie dostawy wody i łagodzenia skutków susz oraz poprawiać bezpieczeństwo żywnościowe dzięki zwiększeniu wydajności rolnictwa; zwraca uwagę, że małe obiekty retencyjne obejmują zbiorniki retencyjne położone poza dorzeczem, sieci wielofunkcyjnych małych zbiorników retencyjnych i zbiorniki magazynowania wód podziemnych;

25. podkreśla, że istnieje niewiele dowodów na potwierdzenie, że duże zapory wodne są jedynym, najlepszym lub optymalnym rozwiązaniem problemu braku elektryczności, gdyż niekoniecznie osoby ubogie lub w inny sposób narażone na wykluczenie grupy społeczne uzyskują dzięki nim dostęp do elektryczności;

26. przypomina zobowiązania spójności polityki na rzecz rozwoju; podkreśla również, że należy przywiązywać większą wagę do oddziaływania zapór wodnych na populacje zamieszkujące tereny w dole rzeki, dla których budowa zapory może wiązać się z powstaniem gruntownych zmian, jak utrata bezpieczeństwa dostaw żywności;

27. zachęca instytucje finansujące i UE do wspierania budowania potencjału i szkoleń w zakresie lepszych metod gospodarowania gruntami i magazynowania wody, które uwzględniają wiedzę naukową i technologiczną, jak również powracają do starej wiedzy, jak np. tradycyjnych systemów nawadniania, co podkreślono w sprawozdaniu Programu na rzecz ochrony środowiska ONZ na temat wysokich lodowców górskich i zmian klimatu; uważa, że wszystkie formy finansowania przez UE powinny przyczynić się do propagowania celów polityki UE dotyczących zrównoważonego rozwoju i bezpieczeństwa żywnościowego zgodnie z milenijnymi celami rozwoju;

28. zwraca uwagę, że budowa i wzmacnianie zapór w krajach najsłabiej rozwiniętych jest niewystarczające do ochrony zagrożonych obszarów oraz wzywa do podjęcia wspólnych starań na rzecz zwalczania źródeł problemu, a nie tylko jego symptomów, zapobiegając w ten sposób rozrzutnemu wydawaniu pieniędzy podatników w UE;

29. wzywa UE, by przy podejmowaniu kwestii podstawowych przyczyn zwiększonej częstotliwości i intensywności powodzi podjęła kolejne zobowiązania dotyczące ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, aby spełniony został jej cel klimatyczny dotyczący ograniczenia zmian klimatu do + 2 °C w porównaniu z poziomem z okresu przedindustrialnego;

30. wzywa UE do wdrażania na szeroką skalę i propagowania środków ograniczenia emisji czarnego węgla, jak odzyskiwanie metanu z węgla, wydobywanie i transport ropy naftowej i gazu, wychwytywanie metanu w procesie zagospodarowywania odpadów i wykorzystywanie do gotowania w domach nieemisyjnych kuchenek na drewno (ang. clean-burning stoves), które to środki przyczynią się do zwalczania zmian klimatu i ograniczenia topnienia lodowców;

Wtorek, 27 września 2011 r.

31. ponownie podkreśla swe przekonanie, że małe zapory wodne są bardziej trwałe i ekonomicznie bardziej opłacalne niż duże elektrownie wodne; zwraca w szczególności uwagę, że zdecentralizowane rozwiązania na małą skalę (mikroelektrownie wodne, systemy energii słonecznej na domową skalę, systemy pozyskiwania energii wiatrowej i z biomasy) oparte na lokalnych zasobach energii odnawialnej są odpowiedniejsze dla obszarów wiejskich oddalonych od scentralizowanych sieci dostaw;

32. podkreśla, że przeważającym powodem topnienia lodowców jest w takim samym stopniu czarny węgiel jak dwutlenek węgla; w szczególności przypomina, że czarny węgiel i ozon w niższej atmosferze są szkodliwymi substancjami zanieczyszczającymi, które szkodzą zdrowiu, ograniczają średnią długość życia i prowadzą do nasilenia topnienia śniegu i lodu na całym świecie, w tym na Arktyce, w Himalajach i w innych zlodowaciałych i pokrytych śniegiem regionach; podkreśla fakt, że ozon jest również najważniejszą substancją zanieczyszczającą odpowiedzialną za ograniczenie wysokości plonów, a tym samym wpływa na bezpieczeństwo żywnościowe; odnotowuje, że metan na wstępnym etapie ma udział w procesie tworzenia się ozonu, ograniczenie zatem emisji metanu prowadzi również do ograniczenia powstawania ozonu;

33. apeluje o podjęcie natychmiastowych działań na rzecz redukcji emisji czarnego węgla, zwłaszcza za pośrednictwem promowania badań i inwestowania w technologie mające na celu ograniczenie emisji zanieczyszczeń, jako szybkiej metody powstrzymania topnienia lodowców i śniegu; uważa, że, biorąc pod uwagę krótkie życie w atmosferze czarnego węgla i metanu, łączenie łagodzenia ze strategiami szybkich działań może radykalnie i szybko zmniejszyć groźbę powodzi glacialnych;

34. wzywa UE do promowania istniejącej technologii, która radykalnie zmniejsza emisje czarnego węgla; wzywa do wspierania i zachęcania do przyjęcia uregulowań zakazujących gospodarki żarowej w lasach, nasilając rygorystyczne i regularne testy emisji pochodzących z pojazdów, ograniczając spalanie biomasy i monitorując roczne emisje elektrowni; wzywa UE do promowania 16 różnych środków zmierzających do ograniczenia emisji czarnego węgla i metanu, które określono w sprawozdaniu Programu na rzecz ochrony środowiska ONZ pt. „Integrated Assessment of Black Carbon and Tropospheric Ozone” (ang. „Zintegrowana ocena czarnego węgla i ozonu troposferycznego”), aby osiągnąć zarówno poprawę jakości powietrza, jak i krótkookresowe korzyści na rzecz klimatu w dialogu UE z krajami rozwijającymi się i współpracy w rozszerzaniu różnych istniejących regionalnych porozumień w zakresie zapobiegania zanieczyszczaniu powietrza w oparciu o współdziałanie w ramach Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości;

35. wzywa UE do propagowania ustanowienia globalnego systemu wczesnego ostrzegania przed powodzią, osuwiskami ziemi i tsunami (w miarę możliwości pod egidą ONZ) oraz do zapewnienia, że informacje o nich dotrą do najbardziej oddalonych obszarów i najbardziej narażonych na wykluczenie warstw społeczeństw krajów rozwijających się;

36. zwraca uwagę na trwające negocjacje zmierzające do włączenia czarnego węgla jako modelu do przeglądu protokołu z Göteborga do Konwencji z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości, i podkreśla, że konieczne jest przyjęcie działań następczych do sprawozdania Programu na rzecz ochrony środowiska ONZ pt.: „Integrated Assessment of Black Carbon and Tropospheric Ozone” (ang. „Zintegrowana ocena czarnego węgla i ozonu troposferycznego”) poprzez opracowanie globalnego planu działania zmierzającego do ograniczenia emisji krótkotrwałych czynników wymuszających ocieplenie klimatu;

37. wzywa UE, biorąc pod uwagę transgraniczny charakter powodzi glacialnych, do wspierania dialogu między państwami w celu opracowania polityki na rzecz zapobiegania katastrofom naturalnym oraz zachęcania do odpowiednich inwestycji chroniących region Hindukuszu i Himalajów przed powodzią; zachęca do uznania faktu, że zagadnienie to nie jest problemem jednego kraju, ale wielu państw, i dlatego wzywa do przyjęcia wielostronnego podejścia do jego rozwiązania;

Wtorek, 27 września 2011 r.

38. zaleca pilne utworzenie pod auspicjami ONZ agencji transgranicznej, której jasnym celem byłoby dzielenie się dostępnymi danymi, zajmowanie się problemami i przyczynami transgranicznych zagrożeń w sektorze wodnym oraz proponowanie właściwych środków dostosowawczych i łagodzących; zaznacza, iż bez takiej rozstrzygającej agencji na czele, decydujące negocjacje dotyczące zapobiegania powodziom i łagodzenia ich skutków mogą okazać się nie do przeprowadzenia między skłóconymi krajami; podkreśla, że regiony lodowcowe, w których tak często rozpoczynają się powodzie, uważane są za obszary o strategicznym znaczeniu, bo tworzą granice między narodami, i z tego względu zainteresowane strony mogą okazać się niechętne do dzielenia się istotnymi informacjami;

39. zwraca uwagę, że projekty budowy zapór mają wpływ na bezpieczeństwo międzynarodowe; podkreśla, że wpływ ten może być negatywny i prowadzić do konfliktów transgranicznych, zamieszek społecznych i szkód dla środowiska; przypomina jednak, że zagadnienia dostępności energii i wody mają również pozytywny wpływ ze względu na stymulowanie dialogu między sąsiadującymi państwami lub regionami;

40. podkreśla, że planowanie jakichkolwiek zapór powinno się oceniać pod względem pięciu wartości: sprawiedliwości, wydajności, podejmowania decyzji z udziałem zainteresowanych stron, zrównoważonego charakteru i rozliczalności; ogólniej zachęca, by proces podejmowania decyzji w sprawie budowy zapór w pełni uwzględniał pojęcie praw człowieka; przypomina w szczególności, że tam, gdzie projekty dotyczą ludności tubylczej i plemiennej, procesami tymi musi kierować udzielenie przez nich dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody; wzywa do przeprowadzenia gruntownych ocen oddziaływania, które podsumowałyby pełne koszty środowiskowe i społeczne projektów zapór, oraz do przeprowadzenia ich w przejrzysty sposób, z udziałem społeczeństwa, zanim zostanie zatwierdzony jakikolwiek projekt zapory;

41. wyraża zaniepokojenie, że Bank Światowy wydał przeszło 100 mld USD na budowę zapór wodnych, głównie projektów na ogromną skalę, nastawionych na eksport energii wodnej, których budowa doprowadziła do wysiedlenia około 40-80 milionów osób, utraty środków do życia, zniszczenia ekosystemów i gigantycznego zadłużenia krajów rozwijających się;

42. podkreśla, że osoby przesiedlone z powodu budowy zapór nie powinny otrzymać wyłącznie odszkodowania finansowego, ale należy zapewnić im możliwość zabezpieczenia sobie długoterminowych środków do życia;

43. apeluje o przeprowadzenie wszechstronnej, przejrzystej i prowadzonej z udziałem zainteresowanych stron oceny pełnego wachlarza dostępnych alternatyw ograniczenia oddziaływania powodzi i spełniania zapotrzebowania na wodę i energię, przy udzieleniu priorytetowego znaczenia rozwiązaniom opartym na ekosystemie i zwiększaniu efektywności i zrównoważonego charakteru istniejących systemów;

44. wzywa UE do kontynuowania tzw. polityki zarządzania „soft-path” aby walczyć z powodzią; zdaje sobie sprawę, że warunki powodzi nie są statyczne, a zatem wymagają elastycznego podejścia; wzywa do lepszego prognozowania powodzi, ochrony przed powodzią poszczególnych budynków oraz do rozwoju obszarów zalewowych i systemów obejścia;

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
